

— Ω! Χαρόλδε, σκότωσέ το λοιπόν αυτό το βρωμόζωο...

Τότε, μιά λύπη τόσο βχθεία μ' έπιασε, ώστε κόντεψα νά βάλω τὰ κλάματα. Ένοιωσα τόσο καλά τὸ τί μὲ χάριζε ἀπὸ τῆς Χλωρίδα, ὥστε τὰ βάλω, τρομερὰ ὀργισμένος, μὲ τὸν ἑαυτὸ μου, γιατί νὰ ξανάρθω σιμὰ της. Δίχως νὰποκριθῶ, ἀνοιξα βροντερὰ τὸ παράθυρο καὶ κουνώντας στὸν ἀέρα τὸ μαντήλι μου, ἔκαμα τὴν πεταλούδα νὰ πετάξῃ μακριὰ. Τὴν εἶδα νὰ φεύγῃ καὶ νὰ χάνεται...

Γύρισα καὶ κάθησα σιωπηλὸς, πάραπολύ ἀποκαμωμένος ὥστε νὰ φύγω κι ὅλα. Ἡ ἀνάλαφρη στάχτη τῆς στενοχωρίας ἔπεσε ἀργὰ-ἀργὰ στὴν ψυχὴ μου ἀπάνω. Μιὰ παρκαγερασμένη ὥρα σήμανε, μὲ ἦχο φωνῆς ραγισμένης, στὸ φρφουρένιο ρολοὶ τοῦ τοίχου.

Ὅταν ὁμοῦ ἦρθε καὶ νύχτωσε βχθεία, σήκωσα τὰ μάτια μου στὸν οὐρανὸ. Εἶτανε θλιβερός καὶ πονεμένος, μαῦρος ὡς πύρινη θάλασσα, πού τὴν ἔπηξε καταστροφή, καὶ οἱ καταχνιές πού τονέ βούρκωναν εἶτανε τόσο βαρεῖες καὶ σκοτεινές, ὥστε δὲν ἔφηναν νὰ δῆς τίς-τίς...

(Μετάφρ. Ν. Π.)

ΕΔΜΟΝΤΟΣ ΖΑΛΟΥ

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

Ἀφιερωμένο τῆς ἀδερφῆς μου Ἀθηνῆς Μ. Μαλλαστοῦ, μὲ ἀγάπη.

Ἀπόψ' εἶμ' ἀνήσυχος. Μιά στεναχώρια ἀπροσδιόριστῆ μὲ σφιγγεῖ, μὲ πιέζει, μὲ πνίγει. Οἱ ὁμιλίες, οἱ φωνές τῶν παιδιῶν, ἡ κίνησι τοῦ σπιτιοῦ, μ' ἐνοχλοῦν ὑπερβολικά.

Αἰστάνομαι τὴν ἀνάγκη ν' ἀφήσω τὴν τραπέζα πού μαζεύομαστε ὅλοι μας, ὅστερ' ἀπὸ τὸ φαγί, καὶ νὰ βγῶ ἔξω ζητώντας λίγ' ἡσυχία. Περνώντας μπρὸς ἀπ' τὴ σάλα—δὲν ξέρω γιατί—σπρώχνω τὴν πόρτα, καὶ μπαίνω μέσα. Ὅλα σκοτεινά. Βαθεῖα σιγαλιὰ παντοῦ βασιλεύει.

Λίγ' ἀλαφρωμένος τώρα, ρίχνομαι σ' ἕναν καναπέ, καὶ ἀρχίζω νὰ σκέπτομαι. Ἡ φαντασία μου ἐλεύθερη τρέχει σὲ κἀτι ἀγαπημένους κόσμους, παλιούς, πού βιαστικά, ὡς ἕνα ἄμορφο δειρὸ, πέρασαν. Ἐμμεῖνα εἶμι ξαπλωμένος κάμποσην ὥρα, ρουφώντας ἀχόρταγα ἀπὸ τὸ γλυκόπικρο ποτὸ τῶν ἀναμνήσεων...

Δὲν ξέρω πόσον καιρὸ ἔμμεῖνα σ' αὐτὴ τὴ στάση, δταν ἀναγκάζομαι νὰ σηκώσω τὰ μάτια μου, ὡς τραβηγμένος ἀπὸ κἀποιο ἐπίμονο βλέμμα.

Σηκώνω τὸ κεφάλι, λίγο πλάγια, καὶ βλέπω νὰ μὲ κυτᾶ ἀπὸ τὸν τοῖχο πού κρέμεται ἡ μεγάλη εἰκόνα τοῦ Πατέρα μου, φωτισμένη ἐλάχιστα ἀπὸ μιὰ στενὴ λουρίδα φῶς, πού ἄφινε νὰ μπαίνη τώρα ἡ πόρτα τοῦ διαδρόμου.

Οἱ ματιές μας ἀνταμώνουν. Τὸν κυτᾶω ἀντίκρυ μου, ὅπως πάντα, σοβαρὸ κ' ὑπέροχο, νὰ μὲ παρατηρᾷ. Λὲς καὶ γύρισε ἀπ' τὸ ταξίδι του (πέθανε δὲ καὶ πέντε μῆνες) καὶ θέλει νὰ μοῦ κουνεντιάσῃ!

Ἐνα ρίγος αἰστάνομαι φρικιαστικά νὰ μοῦ περνᾷ τὸ σῶμα... Μὰ κάτω ἀπ' τὴ γόησσα ἐπιρροῆ τῆς ματιῆς του, σιγά-σιγά παίρνω θάρρος, καὶ

ἐκχνώντας πὼς εἶμαι πεθαμμένος, ἀρχίζω νὰ τοῦ μιλῶ...

Καλέ μου Πατέρα! Γιατί μὲ κυτᾶεις εἶμι παραπονεμένος; Γιατί ἀπόψε ἡ θύμησή σου, μέσ' σ' αὐτὸ τὸ μυστηριώδες μισοσκόταδο τοῦ θλιμμένου σαλονιοῦ, μὲ συγκλονίζει κατὰβαθα καὶ μὲ κάνει νὰ χύσω τόσα δάκρυα, ὅσα δὲν ἔχουσα στὸ ἄκουσμα τοῦ θανάτου σου;

Ναί. Σὲν παραπονεμένος μὲ κυτᾶεις, καὶ μαντεύω τὸ παράπονό σου.

Σὲ φαντάζομαι, στὸ μοναχικὸ νησί μας, τὴ στερεὴ σου ὄρα, νὰ ζητᾷς ἀνωφέλευτα διὰ τὰ παιδιά σου, πού σκορπισμένα στὴν ξενιτιά, δὲν μπορέσανε νὰ σοῦ φιλήσουνε τὰ μάτια πρὶν νὰ σφαλίσουν—γιὰ πάντ' ἀλλοίμονο—καὶ νὰ σὲ ξεπροβοδίσουνε στὸ αἰώνιο ταξίδι σου!

Καὶ γι' αὐτὸ θὰ πέθανες παραπονεμένος, καὶ γι' αὐτὸ τούτῃ τῇ στιγμῇ μοῦ ἔομολογίσαί τὸ παράπονό σου...

Μὰ μὴν πικραίνεσαι. Ἄργα ἢ γρήγορα, διὰ τὰ παιδιά σου θὰ ἔρθουνε στὸ ἀγαπημένον νησί, πού σὲ νανουρίζει, καὶ μύρια δροσερὰ λουλούδια θ' ἀμυθώσουνε, μαζὺ μὲ τὴν εὐγνωμοσύνη τους, στὸ ἄσπρο μάρμαρο, πού ἐκεῖ, κατὰ τὴ βουνοπλαγιά, φυλάει τὸ λατρυνένο κουφάρι σου.

Ω! Μὴ μοῦ πικραίνεσαι!

Σὲν πῶς γαληνεμένος μ' ἀγναντεύεις τώρα! Κι ἀναθυμᾶμαι τὰ καλά τὰ χρόνια, πού τ' ἀτέλειωτα βράδια τοῦ χειμῶνα, μὲ τὸ τσιγᾶρο στὸ στόμα, σ' ἄρσε νὰ μᾶς δηγᾶσαι παλιές ἱστορίες τῆς πρώτης σου ζωῆς, πού πέρασες σὰ ξένα. Καὶ πόσ' ἄμορφα τᾶλεγε. Μὲ τί ἐνθουσιάζομαι, μὲ τί πόνο κἀποτε, μὲ τί λαχτάρα!...

Καὶ τᾶπανες ξαφνικά, ὅταν ἀνήσυχος ἄκουες τὸν παγερὸ βορῆ μανιασμένα νὰ σφυρίζῃ στὰ παράθυρά μας, γιατί θυμώσουνα τοὺς κοπετάνιους σου.

Καὶ τότε μαζὺ μὲ τὴν ἀκριβὴ μας Μάνα, μᾶς βάζατε νὰ προσευκηθοῦμε γιὰ τὰ μεγάλα μας ἀδέρφια, πού ταξιδεύουν τὸν Ὀκεανό!

Ω! τ' ἀναθυμᾶμαι τὰ καλά, τὰ περασμένα χρόνια...

Τί ἄμορφα πού μὲ κυτᾶεις τώρα. Σὲν νὰ μοῦ χαμογελᾷς. Τὸ παράπονο πού πλασιόυταν στὴ μορφὴ σου, χάθηκε. Καὶ ἡ ματιά σου, ἡ γαλήνια, ἡ γιομάτη στοργὴ καὶ καλωσύνη, ὡς παρήγορο φῶς λάμπει καὶ σκορπιέται στὴν ψυχὴ μου, κ' ἐλαττώνει τὴν ἀγωνία της...

Ἄμποτες, παντοῦ καὶ πάντα, στὸ δρόμο τῆς ζωῆς μου, νὰ μὲ συνοδεύῃ, ὡς ὁδηγῆτρα μαζὺ καὶ παρηγορητῆρα τοῦ Πόνου μου, ἡ ματιά σου αὐτὴ.

Ω! Κότα, κότα με, καλέ Πατέρα... Μοῦ βαλσαμώνεις τὴν ψυχὴ.

Γι' ἀπόψε τέλειωσα τίς κουνβέντες μὲ τὸ Μπαμπᾶ μου.

Μὲ πονεμένη τὴν καρδιά καὶ μὲ δακρυσμένα τὰ μάτια, πετιέμαι στὸ μπαλκόνι.

Δροσερὸς νυχτιάτικος ἀγέρας μοῦ δέρνει τὸ πρόσωπο καὶ προσπαθεῖ νὰ σκορπίσῃ τίς πένθιμες σκέψεις, πού σὰ μαῦρα κοράκια γύρω μου τρεμοπετοῦνε!

Μεσάνυχτα, 16 τοῦ Ἀπριλίου 1910.

Καίρο.

Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ

Ο "ΝΟΥΜΑΣ",

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κρήτη δρ. 10

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ δρ. χρ. 12 1/2

Γιὰ τίς ἐπαρχίες δεχόμεστε καὶ τρίμηνες (3 δρ. τὴν τρίμηνα) συντρομές.

Κανένας δὲ γράφεται συντρομητῆς ἂν δὲ στείλει μπροστὰ τὴ συντρομὴ του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 20

Τὰ περασμένα φύλλα τοῦ Νουμά πουλιόυνται στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμῇ.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κισόκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια Ἐθν. Τράπεζα Ἰπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια), στὸ κισόκι Γιαννοπούλου (Χαυτεῖα), στὸ βιβλιοπωλεῖο Ἐστίας Γ. Κολάρου.

Στὴν Κέρκυρα καὶ Πάτρα στὰ Πραχτορεῖα τῶν Ἐφημεριδῶν, στὸν Πύργο στὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ κ. Κ. Βαρουξῆ.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Κι ἄλλος μπάτσος.—Ὁ Δεσπότης τῆς Ρέθυμνος.—Πανεπιστημιακὰ τετρίτια.—Γιὰ τὸ Πρότυπο σχολεῖο.—Θεατρικὰ ἐπαρχιώτικα.—Κ' ἡ ἀντίθετη ὄψη.

ΕΠΡΕΠΕ νὰ τὸ καρτεροῦμε καὶ αὐτὸ. Ὅστερ' ἀπὸ τίς τόσες ταπεινώσεις, ἔρχεται κι ἄλλη. Ἡ Τουρκικὴ Βουλὴ κ' ἡ Γερουσία ψήφισαν νόμο καὶ χαρίζουνε κάμποσες ἐκκλήσεις τῆς Μακεδονίας στοὺς Βουλγάρους. Διαμαρτυρήθηκε ὁ Πατριάρχης, καὶ κανένας δὲν τὸν ἀκούει. Ζήτησε νὰ παρουσιαστεῖ στὸ Σουλτάνο, καὶ ὁ Σουλτάνος δὲν τονέ δέχτηκε. Καὶ τώρα, μᾶς ἔλνε σὲ δημοσιεύει, ἔχει ἀπόφαση ὁ Πατριάρχης, ἂν ἐπικυρωθεῖ ὁ νόμος ἀπὸ τὸ Σουλτάνο, νὰ κηρύξει ἐτὴν ἐκκλήσιαν εἰς διαγμὸν. Κ' ὕστερα;—Ἄλλο πού δὲ θέλουν οἱ Τούρκοι! Νὰ κάμουν τὸ Ρωμιὸ νὰ μὴν μπορεῖ νὰ ζήσει μέσα στὴν Τουρκία, πού θὰ δεῖ ἀξάφνα κλεισμένες τίς ἐκκλήσεις του, δίχως καλὰ-καλὰ νὰ ξέρῃ γιατί. Νὰ κλείσουν οἱ ἐκκλήσεις, καὶ νᾶναι ἀνοιχτές οἱ βουργάρικες, ἀνοιχτὰ καὶ τὰ τζαμιά. Ὅριστε σ' αὐτὰ, ὄριστε καὶ σ' ἐκείνες! Καὶ μ' ἕνα σμπάρο δυὸ τρυγόνια. Μᾶς βάζουνε οἱ πονηροὶ Νεότουρκοι νὰ σκυλοφαγωθοῦμε πάλι μὲ τοὺς Βουλγάρους, γιὰ νὰ φυλάξουνε τίς δικές τους πλάτες, κ' ὕστερα, ὡς κιοτίσουμε, ὡς τὰ σκυλιὰ πού τοὺς πέφτουνε τὰ δόντια, νὰ μᾶς κάμουνε πάλι τὸ φίλο, καὶ νὰ κάμουμε κ' ἐμεῖς πάλι τὸ φίλο τοῦ Τούρκου καὶ νὰ γλείψουμε τίς ποδιές του, ἐνῶ οἱ Βουλγάροι μπροστὰ στὰ μάτια τῆς χριστιανικῆς Εὐρώπης θάγωνίζονται στὴ Μακεδονία γιὰ τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ καὶ γιὰ τὴ λευτεριά!

ΕΝΑΣ ὑπέροχος Δεσπότης, ἀλήθεια στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Πατρίδας, ὁ Ρεθύμνης καὶ Ἀύλοποτάμου Διονύσιος, ἀναπτύχθηκε στὴν ἐγκάλη τοῦ Κυρίου, στέγνια χρώματα τῆς Κρήτης. Τὸν τίμησε στὴν κηδεῖα τοῦ σώσματος ἡ Κρήτη, μὰ τὴν εἶχε τιμᾶσει κι αὐτός. Πηληγάρι ἀληθινὸ, ἔσωσε μὲ τὴν ἀντρικὴ τόλμη του τὸ ποίμνιό του ἀπὸ τὴ σφαγῆ, ἄμα ἀναψε τὸ τσιγάρο στὰ 97. Καὶ ἱεροκήρυκας ἀληθινός, ρήτορας πού οἱ λόγοι του ἀνάβρυσαν ἀπὸ τὴν πατριωτικὴ καρδιά του ἄλλοι κι ἀνόθευτοι ἀπὸ κάθε δασκαλωσύνη, καὶ φέρναν ἀποτελέσματα. Αἰώνια θὰ μείνη ἡ μνήμη του καὶ ἁγιασμένα τὰ κόκκαλά του.

Εἶχε καὶ συνέχεια ἡ Ἀκαδημαϊκὴ ταχπινιά. Ἀφοῦ διαλέχθηκε τοὺς διαλεχτούς τῆς καθιερωμῆς Σκολῆς, καὶ ἀφοῦ ἀπὸ αὐτούς τὸ Ὑπουργεῖο διώρισε μιὰν ἐπιτροπὴ ἀπὸ 15

για να πει τη γνώμη της ποιοι καθηγητές είναι για ξε-
πάστρεμα, μαζεύτηκε η επιτροπή και εισηγημένου του
κ. Γ. Μιστριώτου έβγαλε το φερό της. Πώς, επειδή δι
διωρίστηκε από καιρό η επιτροπή για να προσέχη την
επιστημονική και ιδιωτική εργασία των άλλων καθηγητά-
δων, γνώμη δεν έχει καμιά για δαύτους. Μονάχα ο Κρασ-
σας σηκώθηκε να πει πως εύκολο είναι να εφαρμοστεί ο
νόμος, και βρεθήκανε δυο άλλοι να συμφωνήσουν μαζί του.
Οι άλλοι, τσιράκια του Μιστριώτη. Μά, εύλογημένοι, αφού
σκοπός σας είναι να μολογήσετε πως δεν έχετε καμιά
γνώμη, γιατί διαλέξατε επιτροπές και κάνατε συβούλια;
'Η μήπως για να περάσει καιρός με τη μιστριώτικη ελ-
πίδα να γίνει καμιά άναμπουμπούλα και πέσει η Κυβέρ-
νηση, και ξεχαστεί το ξεπάστρεμά σας;

ΣΤΗΝ Α'Αθήναις της 12 'Ιουνίου τυπώθηκε άρθρο
του κ. Κ. Τοπάλη για το «Πρότυπο Δημοτικό Σχολείο».
Δίν τον κρινουμε. Σας λέμε μονάχα τί έγραψε την άλλη
μέρα ή Α'Ακρόπολη:

«Όταν ένας Τοπάλης, πρώην ύπουργός της Παιδείας
και άνηκων άκόμη εύτυχώς εις την ενεργόν πολιτικήν,
έχει τόσον καθάριες ακέψεις περί του εκπαιδευτικού ζητή-
ματος, ώσάν αυτάς που εκθέτει εις τας χθεσινάς Α'Αθή-
νας» μη άπελιπίθεθε. Θα έλθη καιρός που θα λυτρωθούμε
άπό τον σχολαστικισμόν. Και τότε θα ήρχιση η πραγμα-
τική ειρηνική επανάστασις. Μήν άνοπομενείτε. Και αι
Α'Αθήναις; Τι λέγουν αι Α'Αθήναις; Ούτε γρη σχολια-
στικών. Πρώ του άπλ'έτου φρενός που χύνει το γράμμα του
κ. Τοπάλη, τα έχασαν και τα αύγά και τα καλάβια.

Τήν ίδια μέρα όμως βγήκαν να πούν το λογάκι τους
κ' οι Α'Αθήναις. Τι είπανε, μάς το λέει πάλε ή Α'Ακρό-
πολη:

«Αι Α'Αθήναις εδρίσκουν επαινετάς μόνον τας περί δη-
μοτικής εκπαιδύσεως ιδέας του κ. Τοπάλη. Ψεκτάς δέ
τας περί γλωσσικού ζητήματος. Άλλά περί του δευτέρου
δέν ειπε τίποτε ο άνθρωπος, ειμή ότι ή γλώσσα του δημο-
τικού σχολείου πρέπει να είναι και ή γλώσσα του σπυριού,
εις τον όποιον ούτε αι Α'Αθήναις έχουν αντίρρησιν, καθ' ή
γράφουν. Μά τότε τί αντίρρησις έχουν; 'Η λόγος να γί-
νεται;»

ΣΤΗΝ Αθήνα μας θεατρίνοι και δημοσιογράφοι μόνο
για την άριστοκρατική πελατεία φροντίζουνε. Για τα θέα-
τρα που τρέχει ο κοσμάκης πάντα ειρωνικά μιλούνε, άν
τύχει καμιά φορά και τα θυμηθούνε. Και κατάντησε πιά
κοινοτοπία το «Καλό για τον κοσμάκη, καλό για την επαρ-
χία». Έτσι πήγε και στην Κολομαζία ένας θίασος, κ' έ-
δωκε τον «Κόμητα Μοντεχρήστο», που πέριαι παιζότανε
στο Α'Αθήναις. Στην Αθήνα κανένας κριτικός δέν κατα-
δέχτηκε να προσέξει πως δέχτηκε ο κόσμος το έργο. Έκει
κάτου, ο «Φρουρός» έγραψε την άλλη μέρα:

«Έργο βγαλμένο από τη ρουτίνα της παλαιοντολογι-
κής θεατρικής εποχής. Έργο, το όποιον μόνο σ' ένα κοι-
νόν άνίδσο τελείως από τέχνη, κ' εκπληρούμενον από τις
δραματικές σκηνές, όπως ένα παιδί, όταν βλέπη έναν άσκόν
φρουσκωμένον, μπορούσε να δοθή. Το κοινόν όμως των Κα-
λαμών, όσο κ' άν μένη πίσω στο ζήτημα της αισθητικής
της Τέχνης, δέν είναι όμως και τέτοιο, ώστε να χωνεύη
τέσο δυσκολοχώνευτα έργα, χωρίς να το πιάνη βαρυστομα-
χιά. Για τουτό το κοινόν ένφ ένύσταξε με το έργο, έχει-
ρακρότησε την έκτέλεση.»

ΝΑ όμως κ' ή αντίθετη όψη, για να δήτε τί διαφορά
έχει επαρχιώτικη από επαρχιώτικη αντίληψη. Συστήθηκε
στην Πάτρα ένας Φιλοδραματικός σύλλογος από νέους και
προοδευτικούς έρασιτέχνες, με πρόεδρο ένα σοφό γιατρό—
όνομα και χωριό, τον κ. Καρόκη. Και τί θεατρικό άριστοέρ-
γημα διαλέξαμε για να πρωτοπαίζουμε άέν έτσι σωτηρίφ
1910φ;—Τή «Χίον Δούλην» του μακαρίτη Όρφανίδη.

Για τουτό όσο κι άν τους τιμώ κι όσο κι άν
τους ξεχωρίζω ανάμεσα στους άλλους, τους γενναίους
τεχνίτες της εφρόντιστα άνακατωμένης γλώσσας,
το ξεχώρισμα τουτό δέ μ' εμποδίζει να τους θεωρώ
κι αυτούς από τα μεγάλα εμπόδια στην πρόοδο της
γλωσσικής ιδέας.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ

ΣΤΗ ΣΜΥΡΝΗ.—Στην «Παλιγγενεσία» της
9 του Θεριστή, γράφει από την Πόλη ο άνατοπο-
κριτής της κ. Α. Μελίδης και στολίζει τον κ. Μι-
στριώτη καθώς του πρέπει. Μιλάει για «την δια-
κρινουσαν αυτόν δημοκοπία», πως «την έδραν αυ-
του μετέβαλε εις βήμα εκλογικού χαμαιτυπείου»,
πως «εχάρην των μικροπρεπών αυτού άδυναμιών έ-
πλαστογράφησε την ιστορίαν του έθνους μας». Ανα-
φέρει τί γένηκε στο Φιλολ. Σύλλογο με ατάς ύ-
βρεις και γλωσσικές παραδοξολογίας του πρυτάνεως
του έλληνικού σχολαστικισμού. Και τελειώνει:
«Το σκάνδαλον το όποιον εδημιούργησεν ή παρου-
σία του κ. Μιστριώτη δέν ήτο δυνατόν να εξακο-
λουθήσθ εκδηλούμενον τόσον προκλητικώς. Ευτυχώς
δέ ότι έσπευσεν αυτός να το διακόψη διά της άνα-
χωρήσεώς του.»

ΣΤΟ ΒΟΛΟ.—Μά δέν τον αφήνετε πο Χρι-
στιανό να χωνέψει το πιλάφι που έφαγε; Θα κα-
τακνήσει να τον παίρνουν από πίσω τα μικρά παι-
διά και να τονέ ρωτούνε:

— Μπαράμπα Μιστριώτη! Πήγες στην Πόλη;
Έφαγες πιλάφι; Είδες Άράπη; Τονέ φοβήθηκες;
Τώρα κ' ή βολιώτικη «Θεσσαλία» (14 'Ιου-
νίου, με την ύπογραφή Α'Αλδεβαράν) μάς περι-
γράφει την έκστρατεία του άμύμητα. Να και το
δείγμα:

«Ο πρόμαχος και την καθαρεύουσαν εκπροσω-
πών άγαθός διδάσκαλος κ. Μιστριώτης, βαρυνθείς να
περιμένη έως ότου οι ρητορικοί του λόγος και οι
γλωσσικοί άήωνες του μάς δώσουν την Πόλη, άπε-
φάσισε να μεταβή ο ίδιος και την πάρη...»

«Τι χερές άνθρωπος αλίς ο Μιστριώτης. Άν οι
λοιποί κοινοί των βροτών φθάσουν εις την θείον που
αυτός εφθασε, θα χρειασθ ήπλους παπάς να τους
διαδάση. Διά τον Μιστριώτην όμως πάπας δέν άρ-
κει, και ίδέησε να άπαγγείλη τας εύχάς Πατριάρ-
χης, χωρίς να είμθα και βέβαιαι άν το παθούμενον
άποτέλεσμα έπετεύχθη.»

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ.—Αυτές τις μέρες στην Α'Α-
κρόπολη μπήκανε παράλληλοι βίοι των κκ. Μι-
στριώτη και Χατζηδάκη. Μάθαμε από τάρθρα
πολλά και καλά και κακά για τους δυο σοφους κα-
θηγητάδες, κ' είδαμε πως έχουν ακαί την έξες
φιλονεικίαν: «Ο Χατζηδάκης κατηγορεί τον Μι-
στριώτην διότι ο δεύτερος δέν γράφει το Μι με ύ
ψιλόν (εκ του μιστρι) —ο Μιστριώτης κατηγορεί τον
Χατζηδάκην διότι ούτος γράφει το κικ με γιώτα...»
— Έμιας, μάς φαίνεται πως αυτό είναι ή μόνη φι-
λονεικία τους. Κ' οι δυο για την τελειωτική νίκη
της δημοτικής δουλεύουνε όπως δουλεύουνε.

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ.—Άρχισε από την περασμένη
βδομάδα (9 'Ιουνίου) το «Σέλας» να δημοσιεύη
άρθρα φωτισμένα για το γλωσσικό ζήτημα. Τα γρά-
φει ο κ. Δ. Α. Λόντος, άπαντώντας, όπως είχε τά-
ξει, στις βρεισιές και άερολογίες ενός κ. Μπόσκακα
για τη δημοτική.

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

«Εάν ο κ. Κ. Μαρίνος μείνη διευθυντής των Ταχυ-
δρομείων, δέν άφορξ ήμάς ένασκήσαντες έν εποχή
άνθρωπικών προσπαθειών έργον ελέγχου, αφού ή Βουλή
δέν υπάρχει προς τουτό και συνεπώς ελέγχου άυστηρού και

λεπτεμερούς.»—Έφημ. Α'Αθήναις 6 'Ιουνίου, σελ. 2,
στήλη 6.

«Έξήττησε τα όνόματα των ύπαλλήλων εκείνων, ΟΥΣ
έπιζητεί να έπιδεινωθ ή έν ταις ταχυδρομικαίς γραμματίς
ύπερσσία.»—Ίδια έφημερίδα, 6 'Ιουνίου, σελ. 2, στήλη 6.

«Τον Έλληνικόν τουτον στρατόν δεινώς έμέμφθη ο
τουρκικόν εύρωπαϊκός τύπος ως δειλόν και έν πολλοίς
ύπό τοφ έπιπολαίου ήμετέρον, ένφ έπάλασε επί 40
και πλέον ήμέρας...»—Έφημ. Α'Αθήναις, 14 'Ιουνίου σελ.
1, στήλη 5, άρθρο με ύπογραφή Α'Ανδρέας Στράτος, άπό-
στρατος ύποστράτηγος.»

«Διά την Έλλάδα ουχ ήττον μικραί έσονται αι ώφέ-
λειαι έμπορικώς, εκτός τοφ της συντομεύσεως των ώρών
του διεθνούς σιδηροδρόμου και του θαυμασμού [θα συν-
τομευτεί κι ο θαλασσός;] των περιηγητών του Όλύμπου
και των Τεμπών.»—Και παρακάτω: «Άλλ' ουδέ είναι
έπισετραμμένον...» άποσπάση δλόκληρον μεραρχίαν, πολύ
περισσότερον άν ή τουρκική δύναμη είναι μείζων» κτλ.—
Και παρακάτω: «Το Βέρμιο είναι πολύτιμον...Ιστορικώ-
τερον δέ, διότι εις αυτό και παρ' αυτώ έγγύτατα κείνται»
κτλ. Και ήκόμα παρακάτω το μπυλλιάντι: «Η Βέρροια
ΣΥΝΔΕΟΜΕΝΗ σιδηροδρομικώς τη Θεσσαλονίκη, δέν
ύπάρχει ήμφοβία ότι ο εζ 20 γιλ. πληθυσμός της θα
τριπλασιασθ.»—Έφημ. Α'Αθήναις 16 'Ιουνίου 'Ιδίας συγ-
γραφέας, σελ. 1 και 2.

«[Σημ. του «Νουμά».—Ο κ. Στράτος, ο δέν κά-
λουμε λάρδος, εΐταν ένας από τους διάφορους γενέ-
ραux (général de brigade, général en retraite, secre-
taire général du Théâtre), που είχαμε καυτη-
ριάσει] έδω και δυο τρία χρόνια, στην περιφήμη
Messager d' Athènes, τοίς άγγράμματους μαλλια-
ρούς.»

«Της διακοινώσεως το κείμενον εδημοσιεύθη, έφ' όσον
μάλιστα το Στέμμα εύρίσκετο έν Λονδίνα». Και παρα-
κάτω: «...Εις συνομιλία, δι' ής άναπόφευκτος κρινεται ή
παράστασις άντιπροσώπου της Κυβερνήσεως και ΔΙ' αυτού
τούτου τοφ [τι καλλιέπεια] τοι-τοι-τοι-τοί] ύπουργού των
Έξωτερικών.»—Έφημ. Α'Αθήναις 16 'Ιουνίου, σελ. 1,
στήλη 1 και 2.

«Ο Σαιν-Σάνς, έτοιμάσε νέον μελόδραμα «Ναζαίρι»
[Δηλιάνειρα θέλει να πη].—Έφημ. Α'Εσπία, 12 'Ιουνίου,
σελ. 1, στήλη 2.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΞΕΝΟΓΛΩΣΣΙΚΑ

Φίλε «Νουμά»,

Ο κ. Γρηγ. Ξενόπουλος κάνει συχνά πυκνά και
το γλωσσολόγο. Άκουσε, γράφει στους «Καιρούς»
της 14 'Ιουνίου, τράματα ατόν πληθυντικόν του
τράμ από ένα παιδάκι τοσ λαού, και τον παραδί-
δει εις χρήσιν των μαλλιαρών. «Άκουσα κ' εγώ
μια φορά να μιλούνε δυο κοριτσάκια της άριστο-
κρατίας: «—Πώς σε λένε; —Κάκια Ξενοπούλου.
—Α! Ξενοπούλος λοιπόν είναι ο πατέρας σου;
Κ' εγώ που έβλεπα τόνομά του τυπωμένο με κε-
φαλαία, θαρρύσα πως εΐτανε Ξενόπουλος.»

Τόν τύπο Ξενοπούλος παραδίνω εις χρήσιν τοφ
κ. Ξενοπούλου.

Άλλος όμως είναι ο λόγος μου. Ο λαός, που
δλα τάφομοιώνει με το τυπικό του, έχει άφομοιώ-
σει και το τράμ. Τράμ το λένε μονάχα όσοι ντι-
στεγκίδες ξε[οπουλ]ίζουνε. Στοσ λαού το στόμα
έχει γίνει από καιρό το τράμ, το τράμα, σύμφωνα
κι ανάλογα με τα τουρκοκρατικά αδράμι, τζάμι,
χράμι, χαράμι, χαμάμι, ικράμι, ιλάμι, ντάμι, μπα-
κάμι = δηράμ, τζάμ, χηράμ, χαράμ, χαμάμ,
ικράμ, ιλάμ, ντάμ, μπακάμ», που λέγονται στον
πληθυντικό: δράμια, τζάμια, χράμια, χαράμια,
χαμάμια, ικράμια, ιλάμια, ντάμια, μπακάμια κτλ.

Άν ο κ. Ξενόπουλος πρόσεχε να κάνη σωστά